

ΟΥΡΑΝΙΑ ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ-ΣΔΡΙΝ

Μὲ τὴν λευκὴν στολὴν τῆς νοσοκόμου, τὴν δποίαν ἐσπευσε καὶ πάλιγν τὰ περιβληθῆ, ἀφιερώθη ἀκούραστος εἰς τὸ προσφίλεξ; τῆς ἔργον τῆς περιθάλψεως ἀσθενῶν ἡ εὐγένης κόμησσα κ. Οὐρανία Ζαβιτσιάνου-Σδρίν, τὴν δποίαν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία συγκαταριμεῖ ἥδη μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν μελῶν της. Ἡ κ. Ζαβιτσιάνου, ἡ γνωστοτάτη ὡς συγγραφεὺς κοινωνικῶν μελετῶν καὶ τοῦ τόσου ἐπιτυχόντος θεατρικοῦ ἥδη οραφικοῦ ἔργουν ἡ «Ισχὺς τοῦ μίσους», διεκρίθη πάντοτε ὡς φιλάνθρωπος. Ἀπὸ γεαρωτάτης ἡλικίας ἐν Κερκύρᾳ ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ πάσης εὔποιας, μετέχουσα ἐπιτροπῶν, προεδρεύουσα συλλόγων, ἔξαιρετὴ δὲ ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσις τῆς εἰς τὰ νοσοκομεῖα. Διὰ τὴν πολυσχιδῆ ἔργασίαν, ἦν οἰκειοθελῆς καὶ προομύμως προσέφερε πρὸς ἔξυπηρέτησιν τοῦ Καλοῦ, διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἀγαθοποιὸν αὐτῆς δρᾶσιν ἐκοδομήθη μὲ μετάλλια ξένα καὶ ἴδια μας τῶν δύο τες λευταίων πολέμων—ἀληθινά ἀριστερά τιμῆς διὰ τὴν ἀφιερώσασαν δλας τὰς ψυχικὰς της δυνάμεις ὑπὲρ ἔργων κοινωνικῆς ὀφελείας καὶ περιμάλψεως. Λέν νπάρχει ἀμφιβολία διτὶ τὸ ὄνομα τῆς κ. Ζαβιτσιάνου-Σδρίν θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπ' ἐσκάτων ἥρχισε νὰ ἀναγνωρίζῃ καὶ δι' ἡμικῆς ἀμοιβῆς νὰ ἐνισχύῃ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ἴδιας ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου πολυτίμωπαρεχομένας ὑπὸ τῶν 'Ελληνίδων.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Καθιερώθη νὰ γράφεται κάθε χρόνον δτι ἡ θεατρικὴ θερινὴ περίοδος προμηνύεται ζωηρά. Ἐν τούτοις ἐφέτος ἡ πρόρρησις κυριολεκτεῖ, διότι ἡ ἔργασία τῶν θεάτρων εἶναι ἱκανοποιητική. Πρὸς τούτοις ἐφέτος θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ μία παλαιὰ εὔχη τῶν θεατροφίλων. 'Ωρισμένα θεατραὶ νὰ παίζουν δρισμένα θεατρικὰ εἰδῆ καὶ δχι ὁ αὐτὸς θίασος νὰ παίζῃ δλα, δρᾶμα, κωμῳδίαν, ἐπιθεώρησιν, ὀπερέτταν' διότι δσον πλούσιον προσωπικὸν καὶ ἀν ἔχῃ διδύνατον νὰ εἰδοκιμήσῃ οὕτε εἰς ἐν ἔξ αὐτῶν. Ἐφέτος λοιπὸν οἱ θίασοι Κοτοπούλη, 'Κυβέλης' θὰ παίζουν ἀποκλειστικῶς δρᾶμα καὶ κωμῳδίαν, οἱ θίασοι 'Αφεντάκη, Παπαϊωάνιον ὀπερέττας, οἱ θίασοι 'Διονυντίων', 'Άλαμπρας', 'Παγελληνίου' καὶ 'Πλέσσα' ἐπιθεωρήσεις.

Οἱ δραματικοὶ θίασοι, μὲ τὴν ἔλλειψιν νέων ἔργων ὡς ἐκ τῆς ἀναστολῆς τῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς ἐν Εὐρώπῃ, ἥναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν καλὴν ἐποχὴν τοῦ ρωμαντισμοῦ. Ἐκ τοῦ παλαιοῦ δραματολογίου ἀγεοσύρθησαν εἰς τὴν ζωὴν ἔργα σχεδόν λησμονημένα. Οἱ θεατροφίλοι εὐχαριστῶσι ὑπεδέχθησαν τὰ σοβαρὰ αὐτὰ καὶ διδακτικὰ δράματα μὲ τὰς λεπτὰς συγκινήσεις καὶ αισθηματικὰς φράσεις, δῶς μίαν ἀτακούφισιν ἐπειτα ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς ἑπαινιγμούς τῶν σόκων ἔργων, μὲ τὰ δποῖα τροφοδοτεῖται τὸ γεώτερον θέατρον.

Θέατρον Κοτοπούλη

Διὰ πρώτην φορὰν ἐπαίχθη ἐν παλαιὸν ἔργον τῆς ξυνωρίδος Μεϋλάκη καὶ Ἀλεβήν, 'Τὸ Τζιτζικάκε'

Τζιτζικάκη εἶναι ἔνας χαριτωμένος τύπος κοριτσιοῦ φαιδροῦ καὶ ἀνοικτόκαρδον, ἀγήκοντος εἰς περιοδεύοντα θίασον σαλτιμπάγκων. Τέκνον ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, εἶχε κλαπῆ ἀπὸ τοὺς Τσιγγάνους καὶ κατήγητησεν ἐν εἰδος Κουρελιοῦ. 'Αλλ' ἡ καταγωγὴ της ἀποκαλύπτεται' καὶ ἐνῷ ἡ θεία τῆς θέλει νὰ νυμφεύσῃ τὸ Τζιτζικάκη μ' ἔνα νέον τοῦ καλοῦ κόσμου, τὸ ἀτίθασσον αὐτὸς ἀγριοκόριστον ἐπιστρέφει εἰς τὸ παλαιὸν περιβάλλον καὶ νυμφεύεται ἔνα ζωγράφον μὲ τὸν δποῖον ἥργαπάτο. Τὸ ἔργον μολογότι φαιδρόν, ἔχει ὑπόθεσιν ἀτογον, παρελείφθησαν δὲ διάφορα παίγνια τοῦ ἀκροβατικοῦ θίασου, τὰ δποῖα τὸ καθιστοῦν θεαματικόν. 'Η δ. Κοτοπούλη ὡς Τζιτζικάκη ἐπαιξε μὲ πολλὴν ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα.

Τὸ μυθιστόρημα ἐνδὸς ἀπόρου νέου καίτοι ἀριθμεῖ σχεδόν ἡμίσεως αἰῶνος ζωὴν, παίζεται ἀκόμη ἐγίοτε εἰς τὸ Παρισινὸν Οδεον καὶ εἰς τινα 'Ιταλικὰ θέατρα. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει τὸ αὐτὸς θέμα μὲ τὸ ἔργον τοῦ Κρονασσὲ «Ἡ καρδία κυβερνᾶ» τὸ δποῖον καὶ ἐφέτος ἐπαιξεν διθίασος τῆς δ. Κοτοπούλη, ἀλλὰ ἡ ἐκτύλιξις τοῦ θέματος γίνεται κατὰ διάφορον τρόπον. Τὸ «Μυθιστόρημα τοῦ ἀπόρου νέου» ἀνήκει εἰς τὴν ρωμαντικὴν σχολὴν· εἶναι ἀπλοῦν καὶ τὴν πλοκήν, κωρίως δὲ στηρίζεται εἰς τὸν ἀκάμπτον ἡθικότητος καὶ εἰλικρινείας χαρακτῆρα τοῦ ἀπόρου νέου, τὸν δποῖον δὲν συγκινεῖ ποσῶς τὸ χρῆμα, ἀλλ' ἀγτιμετωπίζει τὰς διαφόρους ἀλλαστικὰς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ χρηστότητα. Τὸ ἔργον ἀν καὶ μακρόν —εἰς 4 πράξεις καὶ 6 εἰκόνας— δὲν κουράζει, διότι —

Φεγγέ είνε άπό τούς έλκυστικούς και αίσθηματικούς συγγραφείς. «Υπάρχει έν τούτοις κάποιοι χαλαρότης, διότι τὸ δρᾶμα είνε ἀπότοκον τοῦ διμωνύμου μυθιστορήματος.

«Η δ. Κοτοπούλη ἔπαιξε πολὺ καλά τὸν δύσκολον ρόλον τῆς Μαργαρίτας ἀλλ' ὁ κυριαρχήσας ἐν τῇ υποκρίσει ἦτο ὁ κ. Μυράτ, ἐνσωματωμένος τελείως εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἀπόρου γένου. «Υπέροχος είς τὴν σύντομον και μᾶλλον μικικήν ἐμφάνισύν του ὡς θυγάτιος γέροντος ὁ κ. Ροζάν. Τὸν ἔργον ἔδόθη εἰς 16 συνεχεῖς ἑσπέρας.

Τὸ Γεράκι τὸ δρᾶμα τοῦ Φρανσίς ντὲ Κρουασέ, παρεστάθη και ἄλλοτε εἰς τὸ δέατρον Κυβέλης ὑπὸ τῆς κ. Καλογερίκου, ἀλλ' ὅχι περισσότερον ἀπὸ 2—3 φοράς. «Η δ. Κοτοπούλη, τὸ παρέλαβε και ἔδωκε μ' αὐτὸν παραστάσεων. «Ηρεσε, μολονότι δὲν ἔχει φιλολογικὴν ἀξίαν. Στρέφεται ἡ υπόθεσις περὶ τὴν κλοπὴν κατὰ τὸ χαρτοπαίγνιον. «Υπενθυμίζει κάπως τὸν «Κλέπτην» τοῦ Μπεργστάγη. «Ο κόμης Νταζέττα και ἡ γυναικα του, ζοῦν ζωὴν σπατάλης και ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα είνε ἀγάπτερα τῶν εἰσοδημάτων, κλέπτουν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. «Ἐν ἐκ τῶν θυμάτων είνε εἰς ἀγαθὸς Ἀμερικανὸς ἐκατομμυριούχος, θεῖος τοῦ Τιερράζ, διστις είνε ἐραστὴς τῆς κομῆσσης Νταζέττα. Μολονότι ὁ Τιερράζ τὴν ἀγαπᾷ, μόλις ἀντιλαμβάνεται τὴν κλοπήν, ἐλέγχει δρυμύτατα τὴν κόμησσαν διὰ τὴν ἀτιμον πρᾶξιν, και ἐκείνη δέχεται οιωπηλὴ τὴν ἐπιτίμησιν τῆς προτείνει νὰ φύγουν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ τὸν ἄνδρα της, διστις τὴν ἀγαπᾶ, ἀλλ' εἰς ὃν προτείνει νὰ ζήσουν τίμια. «Ο σύζυγός της υποπτεύεται εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτὴν κάποιον ἄλλον λόγον, ἐκείνη προδίδεται και ὁ κόμης, ὁ κλέπτης τῶν χαρτιῶν, κρατεῖ εἰς χεῖρας του τὸν κλέπτην τῆς γυναικός του. «Η σκηνὴ αὐτὴ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων και τοῦ ἔραστοῦ, ἡ καλλιτέρα τοῦ ἔργου, είνε γραμμένη μὲ δύναμιν και κινεῖ ζωηρόν τὸ ἐνδιαφέρον. «Ο κόμης φεύγει μακριά, ἀλλ' ἡ γυναικά του δὲν τὸν ἀκολουθεῖ· μένει μὲ τὸν ἔραστήν της. Εἰς τὴν γ' πρᾶξιν συγνατῶνται οἱ σύζυγοι πάλιν ὁ κόμης είνε ἥδη πιωχός, θύμα τῆς γυναικός του, ἡ δοτία τὸν συμπονεῖ, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκατομμυριούχος τοῦ προσφέρει μίαν θέσιν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἡ κόμησσα ἐγκαταλείπει τὸν ἔραστήν και ὁ κόμης είνε τὸν δυσιχισμένον ἄνδρα της. «Η παλαιὰ ἀγαπὴ ξαναζῇ. Θά ζήσουν τώρα ησυχά και τίμια. «Η σκηνὴ τῆς τελευταίας πράξεως μεταξὺ τῶν συζύγων οἱ δοποὶ ένοχται πάλιν προκαλεῖ συγχίνησιν και ἔχει πολλὴν ψυχολογίαν. «Έξαιρεσει τῶν δύο αὐτῶν σκηνῶν, τὸ ἔργον οὐτερεῖ εἰς πλοκήν. Τὸ κυριώτερον πρόσωπον ἐπὶ τοῦ δοπού στηρίζεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου, είνε τοῦ κόμητος. «Ο ρόλος είνε δύσκολος, πότε φυσικός και ἡρεμος, πότε μὲ δυνατὰς δραματικάς ἔξαρσεις. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδηλώσεις ὁ κ. Μυράτ ιπτήξει ἀριστος. «Η δ. Κοτοπούλη ἔπαιξε μὲ πολλὴν ἀντίληψιν ἀν και δὲν τῆς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ δειξῃ τὴν δύναμιν τῆς τέχνης της, ἥτο ἔνας σύνδεσμος μεταξὺ ἔραστοῦ και συζύγου, και ἐχειάσθη μεγάλη ίκανότης διὰ νὰ ενδισκεται ἐν ίσορροπίᾳ και ἐνότητι. «Ο κ. Ροζάν, εἰς τὸν ρόλον τοῦ ἔραστοῦ ὑπελήφθη ἔπαιξε μὲ ψυχρότητα και μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. «Ο κ. Χρυσομάλλης καλὸς ὡς Ἀμερικανός.

Βασιλικόν Θέατρον.

«Η Ἀρλεξίδα τοῦ Δωδὲ ἄν δὲν είγε ἀπὸ τὰ

ἄριστα ἔργα τῆς Γαλλ. φιλολογίας, ἔχει ἔνα συγδυασμὸν ποιήσεως και πραγματικότητος, διστις τὸ καθιστῷ συμπαθητικῶτατον, ἔχει δὲ τὸ ἔτι μεγαλείτερον πρόσδον διστις ἐνέπεγευσ τὸν Μπιζέ νὰ γράψῃ μίαν θαυμασίαν μουσικήν, πλήρη λυρισμοῦ και χάριτος. Παρεστάθη τῷ 1872 εἰς τὸ Βωδεβίλ και ἀπέτυχεν. «Ετανελήφθη τῷ 1885 εἰς τὸ Οδεον ἀριθμῆσαν 200 συνεχεῖς παραστάσεις. «Ἐν Ἀθήναις ἐπαίχθη πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὴν «Ν. Σκηνήν» τοῦ Χρηστομάνου μὲ τὴν δ. Ξανθάκη ὡς Βιβέτταν και τὴν μικράν τότε Κυβέλην ὡς Κακόμοιρο. ἄλλα χωρίς τὴν μουσικήν. Διὰ τοῦτο ἡ σημερινὴ παράστασις τῆς «Ἀρλεξίδας» ὑπὸ τοῦ Ὡδείου ὁμοιάζει γενθανάστασιν τοῦ ἔργου, ἀποτελεῖ δὲ γεγονός καλιτεχνικόν, διότι πρώτην φορὰν τὸ παλαιὸν ἰδρυμα παρουσιάζει ἐργασίαν ἡνιομένην δραματικὴν και μουσικήν, μεγάλης δ' ἐπιτυχίας. Διότι ἡ παράστασις τοῦ ἔργου ἀπήτει ἡθοποιούς δυνατούς, δρχήστραν πλήρη, ἐκλεκτὴν χορωδίαν και σκηνοθεσίαν ἀνταξίαν τοῦ ἔργου. «Ολα κατόπιν μικρᾶς προταρασκευῆς ἐπετεύχθησαν. Αἱ διπλωματοῦχοι τοῦ Ὡδείου—προσεπικουρούντων και τῶν κ. κ. Ροζάν και Τσιτσιλιάγον—ἐνεφανίσθησαν ἥδη ὅλαι μαζῆ ταυτοχρόνως μὲ τὴν φωτεινήν διδασκαλίαν τοῦ κ. Οίκονόμου, συνεκεντρώθησαν αἱ καλλιτεραι φωναὶ διὰ τὸν ἀπὸ τῶν παρασκηνίων ψάλογα μικτὸν χορὸν και ἡ δρχήστραν ὑπὸ τὴν μπαγκέταν τοῦ κ. Μαρσίκιν ἀπεδείχθη ἵκανή διὰ νὰ ἀποδώσῃ ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς εὐηγνούς συνθέσεως τοῦ Μπιζέ. Καὶ ἐνεργανίσθη οὕτω ἐν σύνολον εὐπρόσωπον και ἀρμογικόν.

«Ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς υποκρίσεως ὑπάρχουν βέβαια σημεῖα τινά, τὰ δόποια μία εἰλικρινής κριτικὴ δὲν ἡμιπορεῖ νὰ παρίδῃ. «Η δ. Κοτσάλη, ἡ ὡς Μήδεια προκαλέσασα ἴσχυρὰς συγκινήσεις, ἔπαιξε τώρα τὸν δύσκολον ρόλον τῆς μητέρας μὲ ἀρκετὴν φυσικότητα, ἀλλὰ κάποιαν στενοχωρίαν εἰς τὰς κινήσεις. Εἰς τὴν δραματικὴν σκηνὴν τῆς τελευταίας πράξεως ἔδειξε μίαν ἐξαιρετικὴν δύναμιν. «Η δ. Κωνσταντινίδου ὡς Βιβέττα καθητωμένη, ἀλλ' ἄψυχος· δοσι τὴν ἐγνυμόνταις ὡς μαθήτριαν τῆς Δρ Σχολῆς εἰς τὴν «Βδέλλαν» δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἀποσπασθούν τῆς ὡραίας ἐκείνης ἐντυπώσεως. «Η δ. Κ. Ζερβού παρενόησε κάπως τὸν ρόλον τοῦ Κακόμοιρου, τοῦ παγευματικῶς κοιμιδένου και ἀνδών παδιοῦν, τὸ δόποιν παρουσίας μὲ μεγάλην και θελκιτικὴν ἀφέλειην, ἀλλὰ και ζωηρότερον ἀφ'. διὰ ἔπεστε. «Η δ. Καγελλοπούλου ὡς γρηγ.-Ρεγον ὑπῆρξε ἡ ἀνωτέρα διὰ τὸν ἀποδόσεως τοῦ ρόλου. «Ἐπαιξεγ ὡς παλαιὰ ἡθοποιός μὲ μίαν φυσικότητα εἰς τὴν φωνήν, μὲ ψυχολογίαν εἰς τὴν ἐκφρασιν, τὰς κινήσεις, ἀρμονισθεῖσα συγχρόνως μὲ τὴν μουσικὴν ὑπόκρουσιν. «Η σκηνὴ δὲ ἀλλως τε τῆς συναντήσεως της μὲ τὸν Βαλτάσαρ είνε μία ἀπὸ τὰς ὁραιοτέρας τοῦ ἔργου, πλήρης συγκινήσεως και μελαγχολίας, τὴν δόποιαν ὅμως μειώγει ἡ μετὰ κωμικοῦ ὑφους ἀγάρμοστος παρέμβασις τοῦ κ. Κοντογάνη μὲ τὴν παρομιώσιν τῶν περιστεριῶν. «Ἐφ' ὅσον δὲν ἥτο δυνατὸν νὰ λεχθῇ ἡ φράσις ὡς ηπερεπεν, ἔδει νὰ παραλειφθῇ. «Ο κ. οζάν ὡς γέρων βοσκός, ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ὡς πρός τὸ λοιπὸν περιβάλλον, ἐδημιούργησε μίαν ἀπό τὰς μεγαλειτέρας τοῦ ἐπιτυχίας. «Ο κ. Τσιτσιλιάνος πολὺ μελετημένος, ἀλλὰ δεύτερος Οίκονόμου εἰς τὴν φωνὴν και τὰς κινήσεις. Μελωδικὸς μέχρι μονοτονίας. Ψυχρὸς εἰς ρόλον ἀπαιτούγτα ζωὴν. «Ο κ. Κον-

τογιάννης ώς Καπετάν Μάρκος; δέν ήτο υπερβολικός τὴν φοράν αὐτήν, ὁ δὲ κ. Κοπανᾶς—πρωτετής μαθητής —χαριεστατος ώς ναύτης, προκαλέσας μὲ μόνας τὰς κινήσεις του τὴν θυμηδίαν. 'Ο κ. Γαλάνης ἀκατάληλος διὰ τὸν ρόλον τὸν ὄποιον τοῦ ἀνέθεσαν. 'Ο κ. Σακελλαρίου ώς Μιτίφιο, ζωηρότατος, πλήρης δρμῆς εἰς τὰς κινήσεις καὶ θερμότητος εἰς τὴν φωνήν. 'Η χορωδία πολὺν καλή. 'Εψαί εἰ μὲ πολλήν ἀρμονίαν καὶ εὐγένειαν. 'Η δορκήστρα ἀρτία· τὸ μεταξὺ γ' καὶ δ' πράξεως μέγα συμφωνικὸν intermetzzo ἔχετελεσθῆ—καὶ ἀλλοτε εἰλέ παιχθῆ ὑπὸ τῆς δορκήστρας—μὲ μοναδικήν επιυιδίαν. Εἰς τὸ andantino τὸ βούν τοῦ πλαγιαύλου ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Μάγκου μὲ πολὺ αἰσθημα καὶ τέχνην. 'Η «'Αρλεζιάνα» ἐνεθουσίασε, παιχθεῖσα τετράκις, θ' ἀριθμητῇ δὲ νέαν σειράν παραστάσεων ἐὰν παιχθῇ τὸ φυνόπωρον.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Τρεῖς θίασοι παίζουν εἰς Θεσσαλονίκην. Τὸ «Ἐλληνικὸν Μελόδραμα μὲ τὰς κ. κ. Βλαχοπούλου, »Αμ-

ποτ, Φράου, τὴν δ. Περπιγᾶ καὶ τοὺς κ. κ. Χατζηλουκᾶν, Μωραΐτην, Βλαχόπουλον, 'Αγγελόπουλον καὶ Οἰκονομίδην καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Λαυράγκαν δίδει παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Εἰς τὸ «Πάνθεον» δὲ θίασος τοῦ κ. Α. Νίκα συμπράξει τῆς κ. Δημητρούλου. 'Άλλος μὲ ήθοποιοὺς ηκιστα γνωστούς παίζει εἰς τὴν «'Αλάμπραν».

— 'Ο κ. N. Πλέσας διὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὸν συναγωνισμὸν καὶ νὸν ἐλκύσῃ ἀκροατήριον ἔπαιξεν ἐπὶ ἔβδομάδας ἐν ἀνιαρόντων ὑπερσόκιν καὶ ὑπερακατάληλον καὶ δι' ἀνδρας ἀκόμη ἔργον, χωρὶς ὑπόθεσιν, μὲ ἐπαγαλήψεις τῶν αὐτῶν σκηνῶν, τὸ «Φραγκόσυκο» φάρσαγ μὲ «τραγουδάκια» γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ ήθοποιοῦ κ. Μουστάκα,

— Εἰς τὰ «'Ολύμπια» παρεστάθη ἡ «Τελευταία θυσία» δρᾶμα τοῦ κ. A. Γαλανοῦ συνεργασίᾳ τῆς δ. 'Αντιγόνης Λουκᾶ Μπέλλου, ήτις καὶ πρωτηγνώνιστησεν. Ἐπὶ τῇ; σκηνῆς ἐμφαγίζονται ὁ ἀείμινηστος βασιλεὺς Γεώργιος, δὲ Παῦλος Μελᾶς κλπ.

Χ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Υ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Νεώτεραι πληροφορίαι ἐκ Πανόρμου τῆς Τήγηνος πρὸς τὴν «Πινακοθήκην» ἀγγέλλουν διτὶ δ' ἀτυχῆς γλύπτης Γιανούλης Χαλεπᾶς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Τὸ φωτεινὸν διάλειμμα τῆς πνευματικῆς νεκραναστάσεως δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Εἰς τὴν προδήμητην τοῦ Μουσικοῦ οἴκου Καζάζη ἔξετέθησαν πέντε τοπεῖα τῶν Σερρῶν τοῦ ζωγράφου κ. I. Σιταρᾶ. 'Επίσης γελοιογραφίαι ἐπιτυχεῖσ τοῦ κ. Μαυριλάκου (Noir).

— «Ἐκλεισεν ἡ Γ' Διαρκῆς Καλλιτεχνικὴ» "Ἐκθεσις ἐν τῷ «Παραγασῆ». 'Επωλήθησαν 3 ἔργα ἐν διλφ, ἐν τοῦ κ. Μποκατσιάμπη καὶ δύο τοῦ κ. Γουναροπούλου. 'Η Δ' Διαρκῆς θ' ἀγοίῃ τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ζαππείου, δῆπον ἡδη ἡ 'Ελληνογαλλικὴ «Ἐκθεσις».

— 'Απεφασίσθη ἡ ἀγορὰ ἔργων 'Ελλήνων ζωγράφων διὰ γὰ τοποθετηθοῦν εἰς δημόσια ίδρυματα καὶ σχολεῖα. Διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων ἐκλήθη τὸ Πολυτεχνεῖον νὰ ὑποδειξῇ ἐπιτροπήν, ὀνόμασε δὲ τὸν γλύπτην κ. Θωμόπονον καὶ τοὺς ζωγράφους κ. κ. Παρθένην καὶ Κογεβίναν. 'Η ἐπιτροπὴ αὐτῇ θὰ συνεργασθῇ μὲ ἄλλην ἐπιτροπήν, ἢν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν θὰ δρίσῃ τὸ Κράτος.

ΔΙΑΔΕΞΕΙΣ

Εἰς τὰ «Διονύσια» ωμίλησαν δὲ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ντραπά» κ. S. Παπᾶς περὶ 'Άλσατίας καὶ Δωρραίης καὶ δ. κ. Γ. Γεννάδης περὶ τῶν ἀλυτρῶν παρηγόντων ἐν Μακεδονίᾳ.

— Εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων περὶ τῆς στρατιωτικῆς συμβολῆς τῶν Συμμάχων εἰς τὸν παρόντα πόλεμον, ωμίλησαν δὲ διευθυντὴς τῆς 'Αγγλικῆς 'Αρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. A. Waits περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐπεμβάσεως τῆς 'Αμερικῆς καὶ τῆς πολεμικῆς μέχρι τοῦδε συμπράξεως τῆς, δ' ἀνταποκριτὴς 'Αγγλικῶν ἐφημερίδων κ. Δ. Καλαποθάκης περὶ 'Αγγλίας καὶ τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς, δὲ διευθυντὴς τῆς

'Αμερικανικῆς σχολῆς κ. Xíll καὶ περὶ 'Αποικιῶν καὶ τῶν προτεκτοράτων ἐν τῷ πολέμῳ, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Βελγίου κ. 'Ερραμπέλη λὲ Δυδζέελε περὶ Βελγίου κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον, δ. κ. Z. Παπαντωνίου περὶ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐπιδρομήν. 'Ο ἐκλεκτὸς λογογάφος καίτοι ίντερετεῖ εἰς εὐγλωττίαν, ταῆρες ζωγραφικώτατος εἰς τὰς παρομοιώσεις καὶ εἰς τοὺς χαρακτηρισμούς προσώπων καὶ γεγονότων.

— 'Ο κ. Ρουλάν καλλιτέχνης καὶ ἐφεδρος ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς ἐτερμάτισε τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων, ἀς ἐκαμαγοῖσι συνάδελφοί του, μὲ ποιητικὸν καὶ εὐλαβές μηνημόσυνον τῶν διαγονουμένων δοσοὶ ἔπεσαν μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος των. 'Εγγώρισε τοὺς ἀνθρώπους τῆς Σκέψεως καὶ τῆς Τέχνης καὶ δι' αὐτὸν ἐπλέξεις μὲ πολλήν στοργὴν ἔγκωμιον εἰς τὴν μνήμην των. 'Ωμιλήσει διὰ τὸν 'Εργεστὸν Ψυχάρην ὑπολοχαγόν, ἔγγονον τοῦ Ρενάν φορευθέντα πρὸ διετίας εἰς τὴν Καμπανίαν, τοῦ δοτούντος δύο κυριώτερα ἔργα «Αἱ χῶραι τοῦ 'Ηλίου καὶ τοῦ 'Υπνου» καὶ ίδιως «Η πρόσωπης εἰς τὰ δπλα» τὸν κατέταξαν εἰς τὴν πρώτην γραμμήν τῶν νεωτέρων συγγραφέων, διὰ τὸν Κάρολον Πεγκύν τοῦ δοτούντος γνωστὸν ἔργον «Cahiers de la Quinzaine» τοῦ εἰλέ ποσει διεσκορπιστὴν θέσιν εἰς τὸν Γαλλικὸν Παραγασόν, διὰ τὸν Γασκώνον ποιητὴν Ζαντροῦ, τοῦ δοτούντος μίαν [ἔμμετρον] ἐπιστολὴν πρὸς τὴν γυναικαντο—Τί εἶνε ὁ πόλεμος—ἀνέγνωσε προκαλέσας πολλήν συγκίνησιν, διὰ τὸν Σέργιον Πικάρο, διαμείναντα ἀλλοτε εἰς τὰς 'Αθήνας, καὶ τοῦ δοτούντος ἀπήγγειλε τὸ ποίημα «'Οπτασία τοῦ παρελθόντος» ἐμπνευσμένον ἐξ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— 'Εληξαν αἱ διαλέξεις τοῦ 'Αγγλοελληνικοῦ Συνδέσμου μὲ τὴν διάλεξιν τοῦ γραμματέως αὐτῆς κ. Δ. Καλαποθάκη, ωμίλησαν δὲ διευθυντὴς τῆς 'Αρχαιολογικῆς 'Εταιρείας περὶ τοῦ Φιλέλληνος Γεωργίου Κάνιγγος καὶ τοῦ ἀγώνος τῆς 'Ελληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

— Εἰς τὰ «'Ολύμπια» ωμίλησε περὶ Κύπρου διόρεδρος τοῦ Πατριωτικοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων κ. Γ. Φραγκούδης.